

POSTANOWIENIE SĄDU PIERWSZEJ INSTANCJI (piąta izba)
z dnia 9 września 2004 r. *

W sprawie T-14/04

Alto de Casablanca, SA, z siedzibą w Casablance (Chile), reprezentowana przez
A. Pluckrose'a,

strona skarżąca,

przeciwko

**Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe
i wzory) (OHIM)**, reprezentowanemu przez O. Montalta, działającego
w charakterze pełnomocnika,

strona pozwana,

w której drugą stroną w postępowaniu przed Izbą Odwoławczą OHIM była

Bodegas Julián Chivite, SL, z siedzibą w Cintruénigo (Hiszpania),

* Język postępowania: angielski.

mającej za przedmiot skargę o stwierdzenie nieważności decyzji Drugiej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 4 listopada 2003 r. (sprawa R 18/2003-2) dotyczącej wniosku o rejestrację słownego znaku towarowego VERAMONTE w charakterze wspólnotowego znaku towarowego,

SĄD PIERWSZEJ INSTANCJI WSPÓLNOT EUROPEJSKICH
(piąta izba),

w składzie: P. Lindh, prezes, R. García-Valdecasas i J. D. Cooke, sędziowie,

sekretarz: H. Jung,

wydaje następujące

Postanowienie

Okoliczności faktyczne i przebieg postępowania

1 W dniu 14 stycznia 2004 r. skarżąca wniosła do sekretariatu Sądu skargę na decyzję Drugiej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM) z dnia 4 listopada 2003 r. (skarga R 18/2003-2).

- 2 Ze skargi wynika, że skarżąca jest reprezentowana przez A. Pluckrose'a, rzecznika patentowego i członka Chartered Institute of Patent Agents (korporacji rzeczników patentowych Zjednoczonego Królestwa). A. Pluckrose utrzymuje, że jest „registered trade mark attorney” (doradcą ds. znaków towarowych), „European Patent Attorney” (doradcą ds. patentów europejskich) oraz „European Trade Mark Attorney” (doradcą ds. europejskich znaków towarowych). Skarga została podpisana przez A. Pluckrose'a.

- 3 W dniu 13 maja 2004 r. w ramach środków organizacji postępowania przewidzianych w art. 64 regulaminu Sąd wezwał OHIM do przedstawienia uwag ograniczonych do kwestii dopuszczalności skargi ze względu fakt, że A. Pluckrose nie jest adwokatem. W dniu 7 czerwca 2004 r. OHIM dostosował się do tego wezwania.

Co do prawa

- 4 Na mocy art. 111 regulaminu Sądu, jeżeli skarga jest oczywiście niedopuszczalna albo wyraźnie pozbawiona podstawy prawnej Sąd może, bez dalszych czynności procesowych, podjąć decyzję w przedmiocie skargi, wydając postanowienie wraz z uzasadnieniem.

- 5 W niniejszej sprawie Sąd uznaje, że został wystarczająco poinformowany na podstawie pisemnych uwag stron i decyduje się zgodnie z tym artykułem podjąć decyzję w przedmiocie skargi, bez dalszych czynności procesowych.

- 6 Zgodnie z art. 19 statutu Trybunału, znajdującego zastosowanie do postępowania przed Sądem na mocy art. 53 tego statutu, strony nieuprzywilejowane muszą być reprezentowane przed sądami wspólnotowymi przez adwokatów lub radców prawnych. Zgodnie z art. 19 akapit czwarty statutu „[j]edynie adwokat lub radca

prawny uprawniony do występowania przed sądem państwa członkowskiego lub innego państwa, które jest stroną Porozumienia o Europejskim Obszarze Gospodarczym, może reprezentować lub wspomagać stronę przed Trybunałem”. W celu zapewnienia przestrzegania art. 19 statutu art. 44 § 3 regulaminu przewiduje, że „[a]dwokąt lub radca prawny działający jako doradca lub pełnomocnik strony składa w sekretariacie dokument poświadczający, iż jest on uprawniony do występowania przed sądami jednego z państw członkowskich lub innego państwa będącego stroną porozumienia EOG”.

7 W niniejszej sprawie skarżąca przyznaje, że A. Pluckrose nie jest ani solicitem, ani barristerem. Jednakże podkreśla ona, że może on reprezentować mandantów przed sądami Zjednoczonego Królestwa w sporach z zakresu własności intelektualnej. Skarżąca wywodzi z tego, że może on reprezentować ją w niniejszej sprawie.

8 OHIM podnosi, że niniejsza skarga porusza zasadniczą kwestię dotyczącą reprezentacji stron przed sądami wspólnotowymi. Stwierdza on, że A. Pluckrose nie jest uprawniony do reprezentacji skarżącej przed nimi. W istocie nawet jeśli jest on uprawniony do występowania przed określonymi sądami Zjednoczonego Królestwa, nie jest on adwokatem lub radcą prawnym w rozumieniu art. 19 statutu Trybunału.

9 Sąd stwierdza, że z art. 19 statutu wyraźnie wynika, że jedynie adwokat lub radca prawny uprawniony do występowania przed sądami państwa członkowskiego lub innego państwa będącego stroną porozumienia EOG może reprezentować lub wspomagać strony inne niż państwa i instytucje wymienione w pierwszym i drugim akapicie tego artykułu (postanowienie Sądu z dnia 24 lutego 2000 r. w sprawie T-37/98 FTA i in. przeciwko Radzie, Rec. str. II-373, pkt 20). Wymóg ten stanowi podstawową zasadę procesową, której niedotrzymanie skutkuje niedopuszczalnością skargi.

- 10 Wymóg ten znajduje swoje uzasadnienie w fakcie, że adwokat lub radca prawny jest uważany za osobę współpracującą z systemem sprawiedliwości, od której wymaga się, przy zachowaniu pełnej niezależności i uwzględnieniu wyższego interesu tego systemu, zapewnienia takiej pomocy prawnej, jakiej potrzebuje jego klient. Ochrona ta z drugiej strony podlega zasadom dyscypliny zawodowej wymaganej i nadzorowanej w ogólnym interesie przez powołane do tego celu instytucje. Koncept ten odpowiada tradycjom prawnym wspólnym dla państw członkowskich i znajduje swe odbicie również we wspólnotowym porządku prawnym (zob. analogicznie wyrok Trybunału z dnia 18 maja 1982 r. w sprawie 155/79 AM & S przeciwko Komisji, Rec. str. 1575, pkt 24).
- 11 Należy stwierdzić, że rzecznicy patentowi niekoniecznie muszą być adwokatami lub radcami prawnymi. Chociaż A. Pluckrose jest uprawniony do reprezentowania stron w określonych sporach przed sądami Zjednoczonego Królestwa, wciąż nie jest on adwokatem lub radcą prawnym. Ze względu na to, że z art. 19 statutu Trybunału jasno wynika, iż w postępowaniu przed sądami wspólnotowymi strony nieuprzywilejowane muszą być reprezentowane przez adwokata lub radcę prawnego (zob. pkt 6 powyżej), należy stwierdzić, że A. Pluckrose nie jest uprawniony do reprezentowania skarżącej przed Sądem.
- 12 Ponadto, jeśli wyjątek od tego wymogu jest dopuszczalny, jest on wyraźnie przewidziany statutem. Zatem zgodnie z art. 19 akapit siódmy statutu Trybunału nauczyciele akademicy będący obywatelami państwa członkowskiego, którego prawo przyznaje im prawo do reprezentowania stron przed sądem, mają takie same prawa w postępowaniu przed Trybunałem jak te, które wspomniany artykuł przyznaje adwokatom lub radcom prawnym. A. Pluckrose nie wykazał w żaden sposób, że taki wyjątek stosuje się do niego.
- 13 Z powyższego wynika, że niniejszą skargę należy uznać za oczywiście niedopuszczalną.

W przedmiocie kosztów

¹⁴ Zgodnie z art. 87 § 2 regulaminu kosztami zostaje obciążona, na żądanie strony przeciwnej, strona przegrywająca sprawę. Ponieważ OHIM nie złożył wniosku w przedmiocie kosztów, należy orzec, że każda ze stron ponosi własne koszty.

Z powyższych względów

SĄD (piąta izba)

postanawia:

1) Skarga zostaje odrzucona jako oczywiście niedopuszczalna.

2) Każda ze stron ponosi własne koszty.

Sporządzono w Luksemburgu w dniu 9 września 2004 r.

Sekretarz

H. Jung

Prezes

P. Lindh